

Dossier de premsa

Prophetia

Fundació Joan Miró * Barcelona

Índex

1. Presentació	2
2. Nota de premsa	3
3. Comissària	5
4. Artistes i obres	6
5. Publicació	32
6. Activitats	34
7. Informació pràctica	35
8. Dades de contacte	36

1. Presentació

Prophetia

13 de març – 7 de juny de 2015

Comissària: Imma Prieto

La Fundació Joan Miró presenta *Prophetia*, una reflexió sobre la idea d'Europa a partir de la situació social, política i econòmica actual.

L'exposició, comissariada per Imma Prieto, reuneix obres de vint-i-quatre artistes de diferents països i generacions que aborden diversos aspectes de l'Europa dels darrers anys.

Prophetia posa en diàleg diferents llenguatges –instal·lació, vídeo, fotografia, escultura, dibuix– i reuneix peces d'artistes com Jimmie Durham, Anri Sala, Daniel G. Andújar, Chus García-Fraile, Mateo Maté i Antoni Muntadas.

La selecció inclou obra nova de Núria Güell, Pelayo Varela, Jorge García, Eugenio Ampudia, Filipa Cesar, Avelino Sala, Jordi Colomer i PSJM, i suposa la presentació per primera vegada a l'Estat espanyol de les creacions de Peter Schrank, Kostas Bassanos, Renata Poljak, Per Kristian Nygard, Marco Fedele di Catrano, Goldschmied&Chiari, Hannelore Van Dijck, Stefanos Tsvilopoulos i A K Dolven.

El projecte es completa amb una publicació que inclou textos de Bojana Kunst, Ingrid Guardiola i Srećko Horvat, entre d'altres.

L'acció *Brindis*, de Luiz Simoes i Sabina Simon, inaugurarà la mostra el dijous 12 de març de 2015 a les 19.30 h a la Fundació Joan Miró.

2. Nota de premsa

Prophetia

13 de març – 7 de juny de 2015

Comissària: Imma Prieto

Barcelona, 12 de març de 2015. Quina és la situació actual del projecte europeu? Com s'hi ha arribat i cap a on s'encamina? Què hi ha entre l'ideari i la realitat europea: una correspondència o un abisme? I entre els seus governants i la seva ciutadania: sintonia o fractura? Aquestes i altres preguntes es troben a la base de la mostra *Prophetia*, una aproximació des de l'art i el pensament a la construcció de l'Europa dels nostres dies.

Del 13 de març al 7 de juny de 2015, la Fundació Joan Miró acull aquesta exposició col·lectiva, comissariada per Imma Prieto (Barcelona, 1975), que aplega obres de més d'una vintena d'artistes de països, generacions, llengüatges i sensibilitats diferents. El resultat pretén ser un espai que convidi a la reflexió sobre l'evolució de la Unió Europea, amb un èmfasi especial en aspectes de màxima actualitat.

El projecte es completa amb una publicació vinculada a la mostra, que inclou set assajos breus que analitzen el moment actual signats per historiadors, filòsofs i pensadors de la talla de Bojana Kunst, Ingrid Guardiola, Cécile Bourne-Farrell, José Luis Corazón Ardura, Srećko Horvat i Piedad Solans.

El terme grec *Prophetia* al·ludeix a la capacitat visionària de l'art per interpretar la realitat des d'allò simbòlic. Segons Prieto, «no es tracta aquí d'endevinar el futur [...], sinó de decidir com volem viure'l sense deixar d'analitzar alguns aspectes que ens descobreixen errors del passat i del present».

Tres conceptes clau lligats als fonaments filosòfics i ideològics d'Europa articulen el projecte: el rapte, la correspondència i la responsabilitat. El primer parteix del mite clàssic del rapte d'Europa i s'utilitza com a metàfora del segrest que viu l'ideari comunitari arran de la crisi econòmica, social, política i de valors que el sacsegen. Pel que fa a la correspondència, *Prophetia* es qüestiona el diàleg entre els ciutadans i els seus representants; entre el projecte col·lectiu, la seva conducció política i la realitat que en resulta. En darrer terme, el projecte introdueix el concepte de

responsabilitat com a actitud i com a eina per construir els ponts que salvin aquests abismes. Els artistes i pensadors aplegats a *Prophetia* volen exercir, segons la seva comissària, una acció compartida de responsabilitat vers la realitat a través de les seves obres.

El substrat del projecte es nodreix, entre d'altres, de les idees del filòsof txec Jan Patočka (Turnov, 1907 - Praga, 1977). Pensador fenomenològic seguidor de Husserl i Heidegger, Patočka va ser un dels ideòlegs més influents en el moviment cívic de resistència al comunisme i un dels portaveus de la *Carta 77*, manifest a favor del reconeixement dels drets humans a Txecoslovàquia. Aquesta declaració condensa i exemplifica els tres eixos vertebradors de la mostra: el text denuncia un rapt, el dels drets humans; evidencia la manca de correspondència entre aquells que exerceixen el poder i la voluntat de la ciutadania; i és, finalment, una acció de responsabilitat respecte a la comunitat.

Aquests principis ressonen en les obres reunides a la mostra, una selecció que inclou vídeo, fotografia, instal·lació, escultura i dibuix de vint-i-quatre artistes: Eugenio Ampudia, Daniel G. Andújar, Kostas Bassanos, Filipa César, Jordi Colomer, A K Dolven, Jimmie Durham, Marco Fedele di Catrano, Jorge García, Chus García-Fraile, Goldschmied & Chiari, Núria Güell, Mateo Maté, Antoni Muntadas, Per Kristian Nygård, Renata Poljak, PSJM, Anri Sala, Avelino Sala, Peter Schrank, Luiz Simoes & Sabina Simon, Stefanos Tsivopoulos, Hannelore Van Dijck i Pelayo Varela.

Per aprofundir les reflexions de *Prophetia*, l'exposició s'acompanya d'un programa d'activitats en què destaca, entre d'altres, el cicle de tertúlies *Parlem d'Europa*, que tindrà lloc a la Fundació Joan Miró els dijous 19 de març, 16 d'abril i 21 de maig. Artistes i autors de la publicació compartiran amb el públic la seva visió sobre el projecte europeu.

3. Comissària: Imma Prieto

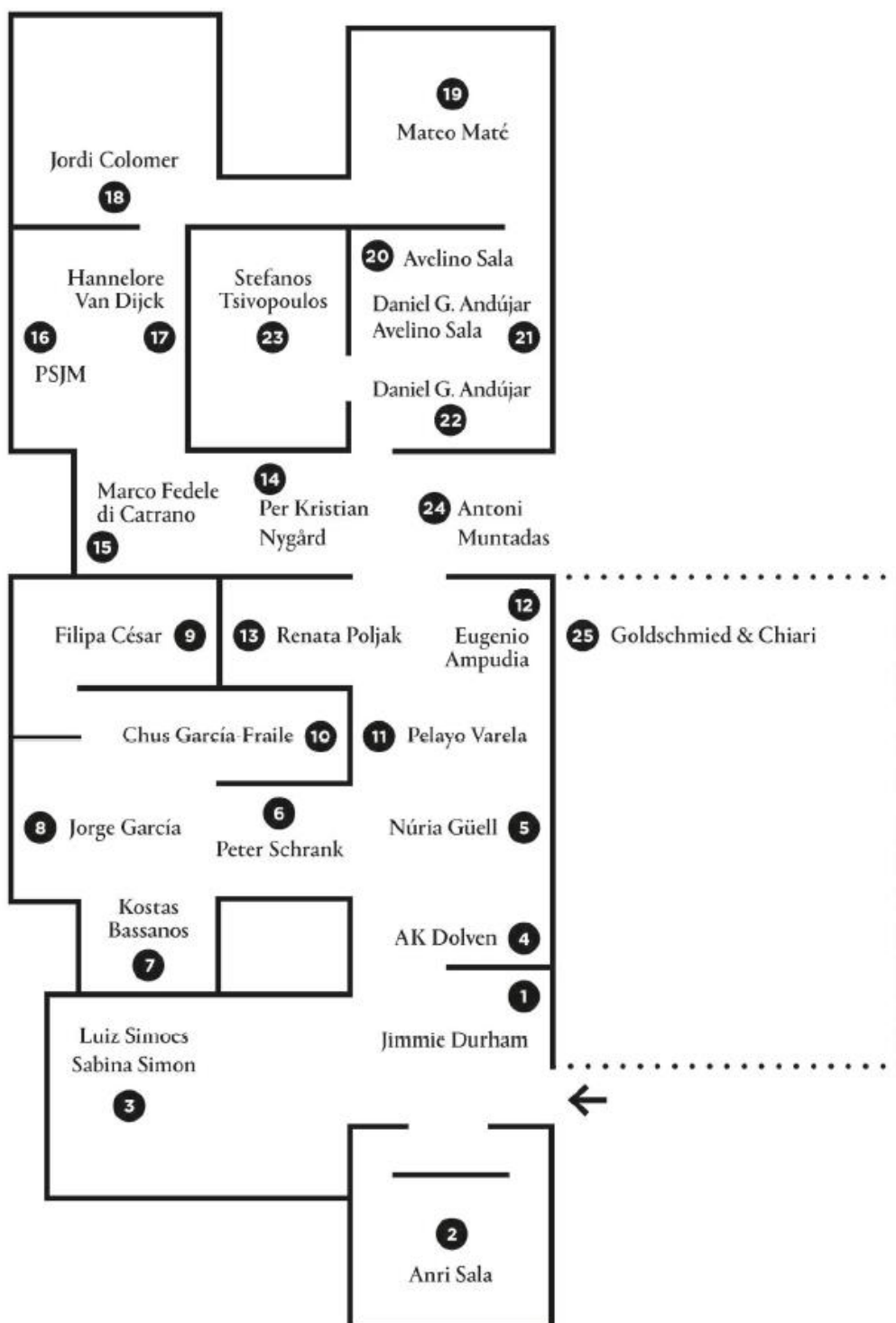
Imma Prieto (Vilafranca del Penedès, Barcelona, 1975) és crítica d'art, comissària independent i professora d'Art contemporani i nous mitjans a l'Escola Universitària Eram de la Universitat de Girona (UdG). Actualment, forma part de la Càtedra d'Art i Cultura Contemporanis de la UdG, i és membre de l'AICA (Associació Internacional de Crítics d'Art) i de l'IAC (Institut d'Art Contemporani).

Paral·lelament, Imma Prieto ha desenvolupat una activitat significativa en el terreny curatorial i ha comissariat projectes en diferents espais expositius en l'àmbit nacional i internacional: Temp Art Space a Nova York, Hirshhorn Museum de Washington, Museu MUCA ROMA a Mèxic DF, Museu Nacional Pumapungo d'Equador, Fundació Antoni Tàpies, Fabra i Coats, Bòlit Centre d'Art Contemporani, TEA-Tenerife Espacio de las Artes, ARTIUM i Werkstatt der Kulturen a Berlín, entre d'altres.

Des de fa més de 10 anys escriu regularment al suplement *Cultura/s* de *La Vanguardia*, a les revistes d'art *A*Desk* i *Bonart*, i a la publicació digital llatinoamericana *Artishock*.

En l'àmbit acadèmic, Prieto ha dedicat bona part de la seva trajectòria a l'estudi de la relació entre teoria i pràctica artística contemporània. Ha estat cap del grup d'investigació europeu ELAA (European Live Art Archive) i forma part dels grups de recerca «Teories de l'art contemporani» i ERAMSCI de la UdG.

4. Artistes i obres

1. Jimmie Durham (Estats Units, 1940) és un artista d'origen cherokee que destaca pel seu activisme a favor de la causa índia i dels drets civils. El 1994 s'instal·la a Europa, des d'on ha seguit conreant un projecte de gran llibertat creativa que interpel·la directament la cultura i el llegat humans. La seva proposta traspasa les categories artístiques, històriques i contemporànies, i desafia els fonaments i els sistemes jeràrquics de l'art i el poder.

www.artsy.net/artist/jimmie-durham

The History of Europe

[La història d'Europa] , 2012

Vitrina de vidre, fusta, metall,
pedra i text

Mides variables

Cortesia de l'artista

i de la galeria Kurimanzutto,

Mèxic DF

La instal·lació és una proposta transhistòrica on Durham posa en diàleg una pedra mil·lenària i una bala de 1941. Una pedra com a símbol d'alguna cosa que talla i una bala, que mai va arribar a utilitzar-se, destinada a la Segona Guerra Mundial obren la reflexió al voltant de la complexa identitat del continent europeu. En el rerefons, s'entreu el paper que el comerç amb altres cultures ha tingut en la construcció de la civilització europea i es convida a reconèixer l'hostilitat que ha caracteritzat determinats hàbits de relació derivats d'aquest comerç.

2. Anri Sala (Albània, 1974), videoartista, viu i treballa a Berlín. Va estudiar a l'Acadèmia d'Arts d'Albània entre 1992 i 1996. També va cursar estudis de vídeo a l'École Nationale des Arts Décoratifs de París i cinema a Le Fresnoy-Studio National des Arts Contemporains, a Tourcoing. Des de 1998 ha participat en nombroses exposicions individuals i col·lectives. Ha exposat en solitari al Baltimore Museum of Art, la Haus der Kunst de Munic, la Biennal de Venècia de 2013, el Louisiana Museum, el Centre Georges Pompidou i la Tate Modern, entre d'altres.

www.hauserwirth.com/artists/26/anri-sala

Dammi i colori

[Dóna'm els colors] , 2003
Vídeo monocanal, color, so
Projecció en DVD, 15 min 25 s
Cortesia de l'artista

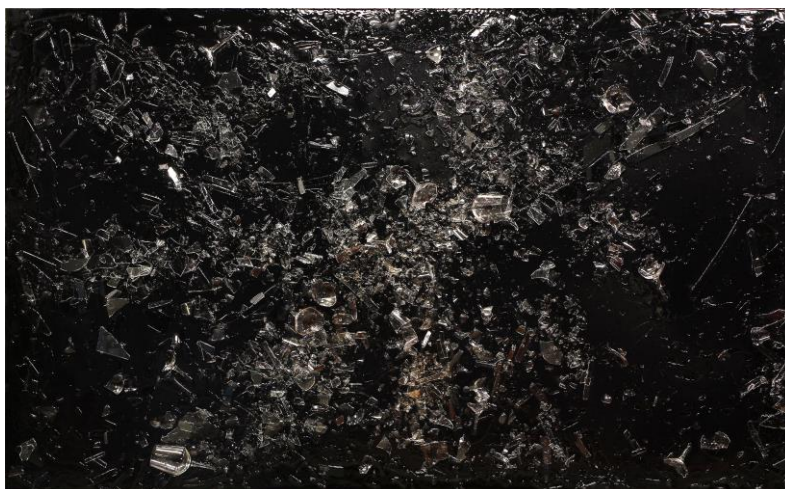
El vídeo data de 2002 i va ser filmat a Tirana pels volts de l'estrena de la moneda única, que encara avui no s'ha introduït a Albània. La veu en off és de l'artista i polític Edi Rama, aleshores alcalde de la ciutat i actualment primer ministre del país. Engrescat per la promesa europea, l'edil va endegar un projecte urbanístic de renovació que consistia a acolorir de forma artística les façanes dels edificis de la ciutat. En la filmació, Rama exposa el seu entusiasme pel projecte comunitari i formula el seu desig d'entrar a la Unió Europea com a plataforma per assolir un futur millor. Veure el documental d'Anri Sala tretze anys després planteja una reflexió sobre l'estat actual del somni europeu.

3. Luiz Simoes (Brasil, 1962) i **Sabina Simon** (Barcelona, 1980) són artistes multidisciplinaris que viuen i treballen a Barcelona. Sabina Simon ha desenvolupat un treball lligat principalment a la performance, amb incursions en la fotografia; mentre que Luiz Simoes ha alternat la pintura, l'escultura, la fotografia i el vídeo. La mort, el temps, la fragilitat, la irreversibilitat o la nuesa del pensament són alguns dels motors de l'obra de Simoes.

www.luizsimoes.com; www.sabinasimon.com

Brindis, 2015

Acció amb so,
copes de cristall, vidre
i resina de polièster
Material documental
Cortesia dels artistes

A *Brindis*, els artistes Luiz Simoes i Sabina Simon estableixen un paral·lelisme entre la freqüència que es va generar a l'Univers com a ressò del suposat Big Bang i la copa de vidre com a símbol de benestar social, la qual explota en augmentar la intensitat de la seva pròpia freqüència.

L'elevació d'una plataforma de vidre amb les copes de cristall evoca un clímax cíclic d'un ordre polític, econòmic i social que en el seu procés d'expansió màxima arriba al col·lapse, causant un nou estat que potser trobi en el downfall una nova forma de néixer.

4. A K Dolven (Noruega, 1953) és una de les artistes noruegues contemporànies més reconegudes, amb una obra que inclou pintura i videoart. Dolven va estudiar, entre d'altres, a l'Escola Nacional Superior de Belles Arts de París i a l'Acadèmia Nacional de les Arts d'Oslo. Ha fet nombroses exposicions en diferents museus: South London Gallery, Philadelphia Museum of Art, Nordnorsk Kunstmuseum o Moderna Museet d'Estocolm. Va ser guardonada amb el Premi Fred Thieler alemany el 2000 i va obtenir la Medalla de Suècia el 2005. La seva obra forma part d'importants col·leccions com la de l'Art Institute de Chicago, la Galeria Nacional de Noruega o la Tate Modern.

www.akdolven.com

Seven Voices

[Set veus] , 2011

Instal·lació interactiva amb so

Mides variables

Cortesia de la Wilkinson Gallery,

Londres

A K Dolven presenta una instal·lació sonora que, amb l'acció del visitant sobre un pedal, permet sentir l'himne original de la Internacional Socialista cantat per set ciutadans noruecs. És una mostra dels milers de persones que van interpretar l'himne el 2011, quan Noruega va ser víctima d'un dels pocs actes terroristes que coneix la seva història. La peça s'erigeix com un acte de solidaritat davant de qualsevol injustícia o atac al més dèbil.

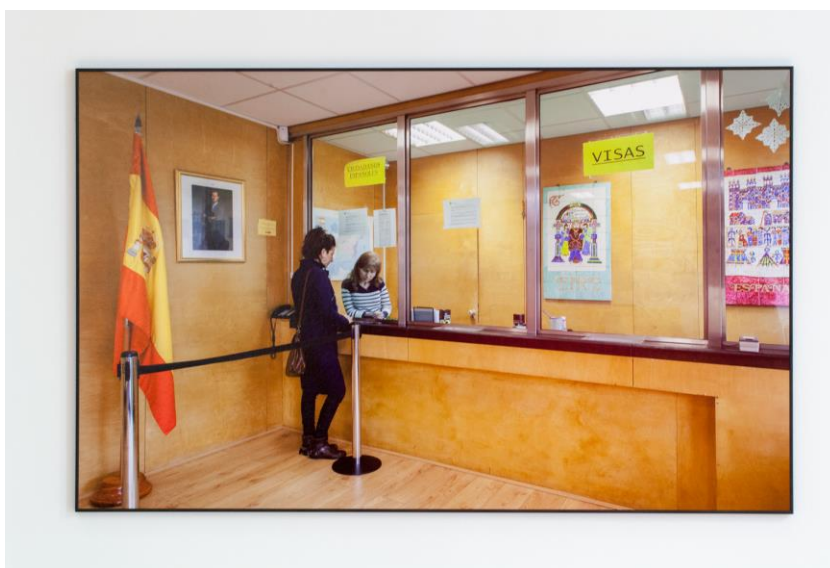
5. Núria Güell (Vidreres, 1981) aborda en els seus treballs els límits de la legalitat i analitza la pràctica de les institucions que ens governen. El flirteig amb els poders establerts o els privilegis del món de l'art són alguns dels aspectes en què basa les seves operacions artístiques, que desenvolupa com a tàctiques que pretenen canviar les relacions de poder instaurades.

www.nuriaguell.net

***Apátrida por
voluntat propia.
Sobre la prisi3n
de lo posible,***

2015

Sol·licitud de
renúncia
a la nacionalitat
i documentaci3
diversa
Mides variables
Cortesia de l'artista
i d'ADN galeria,
Barcelona

Des del moment en què naixem, sempre que no es produeixi cap situaci3 atípica, pertanyem a una pàtria: ens donen una nacionalitat i quedem confiscats per un Estat. Un apàtrida, per contra, és una persona a qui cap Estat no reconeix com a nacional ni considera destinatària de l'aplicaci3 de la seva legislaci3. És des d'aquesta excepció que Núria Güell ens proposa *Apátrida por voluntat propia. Sobre la prisi3n de lo posible*. En aquest projecte, l'artista ha intentat aconseguir la condici3 d'apàtrida per deslliurar-se d'aquesta imposici3, sense resultat. L'acci3 suscita algunes reflexions: Què passa quan renunciem a la nostra nacionalitat? Quins drets tenim? Des d'on s'estructura la nostra identitat?

6. Peter Schrank (Suïssa, 1952) fa més de vint anys que es dedica al dibuix i a la il·lustració. És el caricaturista polític de *The Independent on Sunday* i col·laborador habitual de *The Economist*. El número de juny de 2014 de la revista *El Viejo Topo* incloïa una de les vinyetes de Schrank com a il·lustració d'un text sobre la nova geopolítica europea. El seu arxiu personal aplega milers de vinyetes que permeten analitzar les esquerdes que caracteritzen la nostra contemporaneïtat i tractar qualsevol conflicte des d'una mirada amarga i inquisitiva.

www.schrankcartoons.com

German Eagle

[Àguila alemanya]

Big Bazooka [Gran bazuka]

Debt [Deute]

Museum [Museu]

Europa and the Bull

[Europa i el brau]

John Major

River Styx [El riu Estix]

Two-Speed Europe

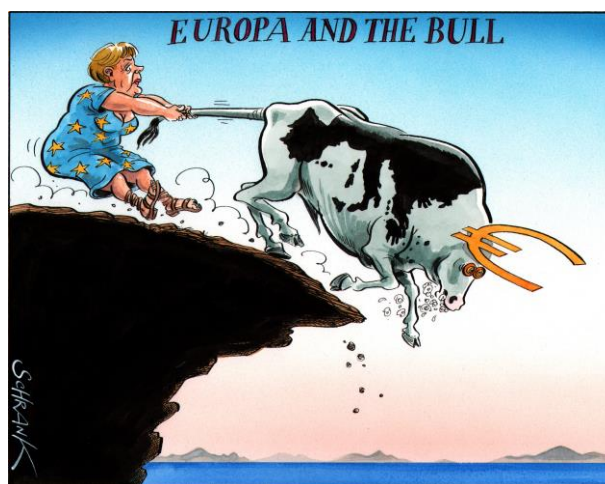
[Una Europa a dues velocitats]

2011-2014

Bolígraf, tinta, pintura acrílica,
aquarel·la i aerògraf

Mides variables

Cortesia de l'artista

Prophetia inclou vuit vinyetes de contingut polític del dibuixant gràfic Peter Schrank datades entre 2011 i 2014, un conjunt que ens permet fer un repàs àcid al panorama europeu més recent. En el rerefons, la reflexió sobre què és més grotesc, la caricatura o la realitat.

7. Kostas Bassanos (Grècia, 1961) combina la pràctica artística i la docència amb la divulgació i la crítica d'art com a membre fundador de l'equip editorial de les publicacions digitals especialitzades www.art-omma.org i www.artwaveradio.net. La seva obra és una investigació conceptual caracteritzada per un enfocament poètic i per la utilització de mitjans mínims en l'àmbit del vídeo i la instal·lació.

www.bassanos.gr

Constitutional White,

[Blanc constitucional],

2012

160 DIN A4 en blanc

390 x 243 cm

Cortesia de l'artista

Kostas Bassanos disposa una catifa construïda a partir de fulls DIN A4 en blanc. Els 160 fulls que la conformen al·ludeixen al nombre de pàgines de la Constitució grega, però la reflexió que susciten podria aplicar-se a qualsevol text constituent de l'Europa actual. *Constitutional White* [Blanc constitucional] planteja si avui dia els marcs legislatius s'han buidat de contingut.

8. Jorge García (Toledo, 1977) combina des de fa més d'una dècada els seus projectes creatius amb la docència especialitzada en camps com el gravat o la teoria de la imatge. La seva feina s'ha centrat principalment en l'escultura i la instal·lació com a formes d'explorar la noció d'objecte des de totes les dimensions. Darrerament, les seves propostes aborden el diàleg entre individu, art, estructures socials i conjuntura històrica. La seva obra s'ha presentat, entre d'altres, a la Fundació Antoni Tàpies, el Temp Art Space de Nueva York, el Hirshhorn Museum de Washington, el MUCA ROMA a Mèxic DF o el Pavilion Center de Bucarest.

soyjorgegarcia.wordpress.com/

Blinda, 2015

Ferro galvanitzat

i pintat,

corda, neó i

3 fotografies

Mides variables

Cortesia de

l'artista

Arran d'un seguit d'investigacions a l'entorn de les arquitectures de defensa, Jorge García parteix del filat com a element que, des de la seva senzillesa, esdevé una forma eficaç de contenció i d'amarratge. *Blinda* ens remet als murs i a les muralles que s'han erigit a Europa des de la Grècia clàssica fins a l'actualitat: del mític mur de Berlín als filats que separen el Marroc de Ceuta i Melilla o el projecte de mur per separar Ucraïna i Rússia. Col·locat damunt dels rotlles de filat, un neó vermell dibuixa la paraula *post-optimism*. La contraposició d'ambdós objectes genera un interrogant: hi cap l'optimisme en un escenari de conflicte constant?

9. Filipa César (Portugal, 1975) viu i treballa a Berlín. Artista i cineasta, els seus títols videogràfics, a mig camí entre el documental i la mirada subjectiva, s'han pogut veure a diferents espais, com la Biennal d'Istanbul, el Museu Serralves, el Festival Internacional de Cinema de Locarno, la Tate Modern o el Jeu de Paume. Les seves pel·lícules es refereixen sovint a la relació entre història, memòria, imatge i narrativa. L'atreuen els fets situats en els marges de la història oficial però susceptibles de revelar-ne els mecanismes.

www.kunstaspekte.de/filipa-cesar

Mined Soil

[Terreny minat] , 2014

Vídeo HD

i pel·lícula de 16 mm

transferida a HD, color, so

32 min

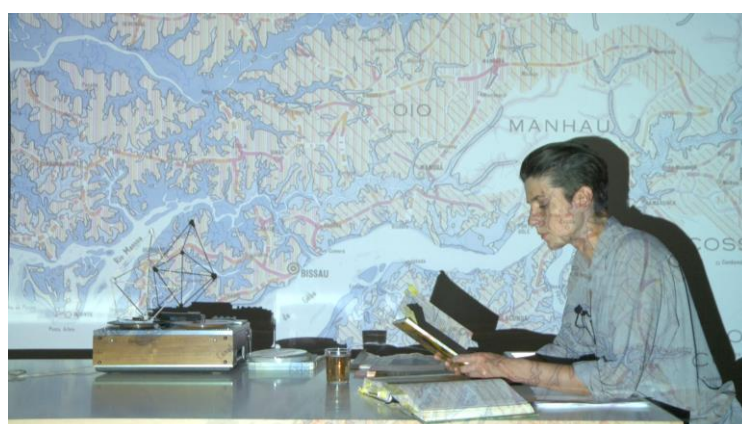
Cortesia de l'artista i de la

galeria Cristina Guerra

Contemporary Art, Lisboa

© Filipa César, VEGAP,

2015

Mined Soil [Terreny minat] és un vídeo que forma part del projecte *Golden Visa*, presentat el 2014 a Lisboa. El treball denuncia la manera en què alguns països europeus negocien no solament amb els seus territoris sinó també amb els seus ciutadans de forma explícita i implícita. César constata que a Portugal hi ha una mena d'invitació governamental adreçada a rics no europeus per facilitar-los permisos de residència. Paral·lelament, el Govern porta a terme un altre tipus d'invitació, però aquesta vegada adreçada a ciutadans portuguesos que no tenen feina i als quals es convida a emigrar.

10. Chus García-Fraile (Madrid, 1965) treballa de forma multidisciplinària fluctuant entre la pintura, la fotografia, el dibuix, l'escultura, el vídeo i la instal·lació. El seu treball recodifica alguns detalls representatius de la realitat social de l'Estat del benestar. L'obra resultant és un qüestionament de les condicions quotidianes de la nostra societat. La construcció excessiva i l'especulació immobiliària, el culte als objectes de consum o els límits desdibuixats entre allò privat i allò públic són alguns dels seus temes.

www.chusgarciafraile.com

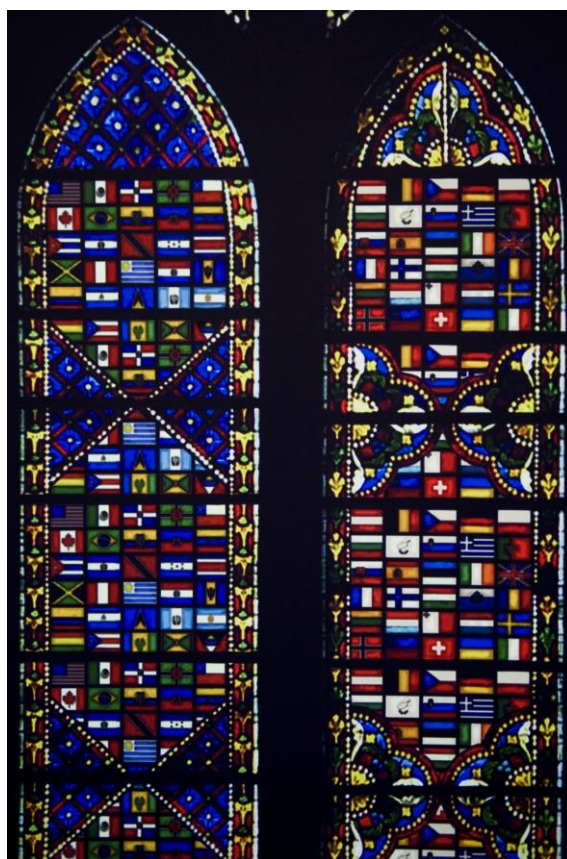
Cuestión de fe, 2012

Caixa de llum, alumini i tela

154 x 110 x 4 cm

Cortesia de la galeria ADN, Barcelona

© Chus García-Fraile, VEGAP, 2015

Com suggereix el títol, per a Chus García-Fraile seguir creient en l'Estat és una qüestió de fe. Fent servir l'arquitectura cristiana com a metàfora, l'artista disposa una caixa de llum en què hi trobem un vitrall d'església decorat amb banderes nacionals. El conjunt equipara la veneració per les pàtries amb una actitud religiosa.

11. Pelayo Varela (Oviedo, 1969), artista multidisciplinari, viu i treballa entre Madrid i Xàbia. El 1995 crea el *Centro de Arte Ego*, projecte presentat, entre d'altres espais, al Blue Art Space de San Antonio (EUA), al Museo de Bellas Artes de Oviedo o a Cruce (Madrid). Ha estat distingit amb el Premio Caja Madrid Generación 2003 i el Premio de Artes Plásticas Explora 01, Cajastur. Darrerament, ha exposat a la Galeria Nacional d'Art Modern de Roma, la Fundació Antoni Tàpies, la Galeria Sicart de Vilafranca del Penedès i el Whitebox Art Center de Nova York, entre altres. La seva obra parteix sovint d'un qüestionament de la identitat, ja sigui individual o col·lectiva.

pelayovarela.blogspot.com.es

Las diez y diez, 2015

Motor, busques de rellotge,

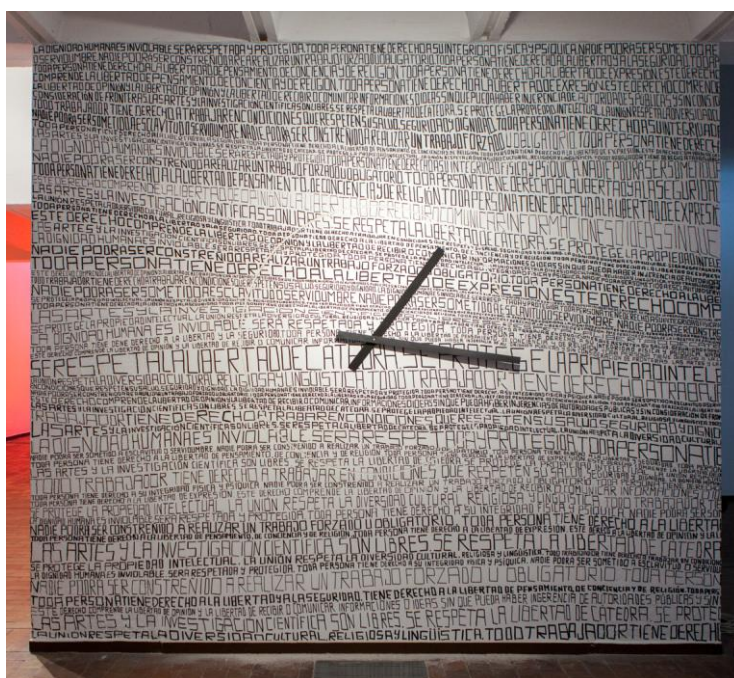
pintura i guix laminat

Mides variables

Cortesia de l'artista

© Pelayo Varela, VEGAP,

2015

Pelayo Varela construeix el mecanisme d'un rellotge i el penja a la paret, on prèviament ha escrit uns quants paràgrafs de la Carta dels Drets Fonamentals de la Unió Europea a la manera d'una pintada. Les busques del rellotge tenen a la punta unes fulles que, en girar, van rasant el mur. La desaparició de cadascun dels mots, després del pas d'aquest temps que erosiona, cristal·litza en la pols que cau i s'acumula a terra: una metàfora de tot allò que un dia es va consensuar i que s'ha anat esvaint.

12. Eugenio Ampudia (Melgar, Valladolid, 1958) és un dels artistes contemporanis espanyols més reconeguts pel seu treball crític. Aborda, principalment, els processos artístics, el paper polític dels creadors, el significat de l'art i els mecanismes per a la seva producció, la seva promoció i el seu consum. Entre d'altres, ha exposat al ZKM de Karlsruhe, la Jordan National Gallery of Fine Arts d'Amman i el Boston Center for the Arts, i ha participat a les biennals de Singapur i de l'Havana. La seva obra forma part de diverses col·leccions com la de MNCARS, MUSAC, ARTIUM, IVAM o "la Caixa", entre d'altres.

www.eugenioampudia.net

Devastated

[Devastada] , 2015
Videoinstal·lació,
color
3 min i 14 s
Cortesia de l'artista.

Plaga, 2015

800 invitacions
d'exposicions,
postals i targetes
intervingudes
Mides variables
Cortesia de l'artista
i de la galeria Max
Estrella,
Madrid

L'artista posa en relació dues obres, concebudes independentment, per establir una nova metàfora sobre la devastació i la plaga. La instal·lació *Plaga* fa una crítica directa al valor dels diners, al seu ús i abús. Amb *Plaga*, Ampudia simbolitza el sistema capitalista que ha arrasat l'Europa actual tal com les plagues naturals van assolir-la en altres temps. La projecció *Devastated* [Devastada] fa referència a les polítiques d'austeritat imposades per la troica. El conjunt permet una reflexió sobre la situació d'asfíxia econòmica que relega el ciutadà a un estat de mera supervivència.

13. Renata Poljak (Croàcia, 1974) és una de les artistes croates contemporànies més apreciades internacionalment. Va créixer a Split on es va graduar a l'Escola de Belles Arts i va completar la seva formació acadèmica amb estudis de postgrau a l'École Régionale des Beaux-Arts de Nantes, a França. Ha conreat la videoinstal·lació, el vídeo, el dibuix i la fotografia, entre d'altres. La seva obra barreja elements autobiogràfics amb temes més amplis de la història croata i europea, amb referències habituals a les conseqüències actuals de la violència viscuda a la regió dels Balcans a principis dels anys noranta.

www.renatapoljak.com

Freedom Is Not Given,

[La llibertat no es dóna],

2013-2014

Vídeo HD, color, so

17 min

Cortesia de l'artista

Renata Poljak du a terme un experiment sociològic amb una colla d'adolescents de diversos instituts croats. Barreja conscientment classes socials a fi de descobrir què les uneix: la desconfiança envers els polítics, la intolerància davant l'alteritat, saber-se diferents dels europeus i el desig de viure a l'estranger. El títol de l'obra fa referència al cartell que el dibuixant de còmics croat Danijel Žeželj va penjar en un dels murs de Zagreb. El lema *Freedom Is Not Given* [La llibertat no es dóna], que hi apareixia en croat, és tan literal com la desaparició del cartell al cap de pocs dies que Žeželj el pengés i deixa clar el clima de repressió social que envolta aquesta generació.

14. Per Kristian Nygård (Noruega, 1979) viu a la ciutat de Trondheim. Format a l'Acadèmia d'Art de Malmö (Suècia), treballa en el camp de l'escultura i la instal·lació. La seva obra és una exploració de les capacitats i les limitacions de l'espai i de l'objecte, amb especial interès per la relació entre arquitectura i ideologia. A través dels materials utilitzats i del disseny de les estructures, les seves peces exploren la influència de les ideologies polítiques i socials a l'espai públic i privat.

www.perkristiannygaard.com

***Repetition as a
Form of Change***

[La repetició com a forma
de canvi] , 2013

Xilografia

54 x 72 cm

Cortesia de l'artista

Per Kristian Nygård presenta una sèrie d'impressions en blanc i negre que recullen les empremtes de les velles taules de tallar dels apartaments d'un edifici derruït de Trondheim. En evocar l'enderroc de l'edifici hi ha subjacent una exploració sobre la noció de record i alhora una lectura social: els apartaments eren de protecció oficial i estaven habitats per famílies amb pocs recursos. El resultat denuncia algunes decisions polítiques que afavoreixen que s'esborrin determinats paisatges urbans i, d'aquesta manera, la pròpia història.

15. Marco Fedele di Catrano (Itàlia, 1976) va començar la seva carrera dins l'àmbit de la fotografia, on ha treballat com a freelance per a diferents publicacions i agències, i ha col·laborat amb artistes internacionals i institucions culturals diverses. Cap a 2003, però, va obrir la seva obra a altres mitjans expressius i es va traslladar de la fotografia al vídeo i a la instal·lació. Aquests nous projectes el van portar a col·laborar amb artistes com Franz West o Jimmie Durham. Les seves accions neixen sovint en relació amb el marc on es produeixen, ja sigui per col·lisió o per trobada, en un diàleg que aspira a eixamplar els límits físics i psicològics dels espais arquitectònics que les acullen.

www.marcofedeleedicatrano.com

Euro Minute Dollar,

2011-2015

Planxes d'escaiola

Mides variables

Cortesia de l'artista

Bona part de l'economia mundial se sustenta en l'especulació a l'entorn de les oscil·lacions del mercat de divises, conegut com a Forex. Marco Fedele di Catrano ha dut a terme un estudi sobre les seves pujades i baixades. La seva instal·lació a *Prophetia* està formada a partir de fragments de runa col·locats els uns damunt dels altres en forma de columna. Els bocins surten de les gràfiques del Forex que l'artista ha dibuixat prèviament al mur i que després ha enderrocat. L'objectiu és evidenciar que els valors sobre els quals se sustenta la seguretat material dels individus no són altra cosa que elements que s'originen en quelcom tan immaterial com les operacions de les entitats financeres.

16. PSJM. Pablo San José (Mieres, 1969) i **Cynthia Viera** (Las Palmas, 1973) formen un equip artístic que opera des de Berlín. El seu treball planteja qüestions sobre el mercat de l'obra d'art, les paradoxes del sistema capitalista i la necessitat de resistència. PSJM ha exposat a MOMA PS1 (Nova York, Riflemaker Gallery (Basilea i Londres), a Whiteconcepts, Freies Museum i a Kwadrat (Berlín), i en nombrosos espais expositius com ARTIUM, MNCARS, Fundació Antoni Tàpies i CAAM, entre d'altres. Darrerament, han estat reconeguts entre els 100 artistes més representatius de l'art polític internacional al llibre *Art & Agenda: Political Art and Activism*, publicat per Gestalten.

www.psjm.es

Class Geometry (utopía/distopía)

[Geometria de classe (utopia/distopia)],

2013

Vídeo 3D, color, sense so, projecció en dues pantalles

90 min

Cortesia dels artistes

© PSJM, VEGAP, 2015

Elecciones al Parlamento Europeo

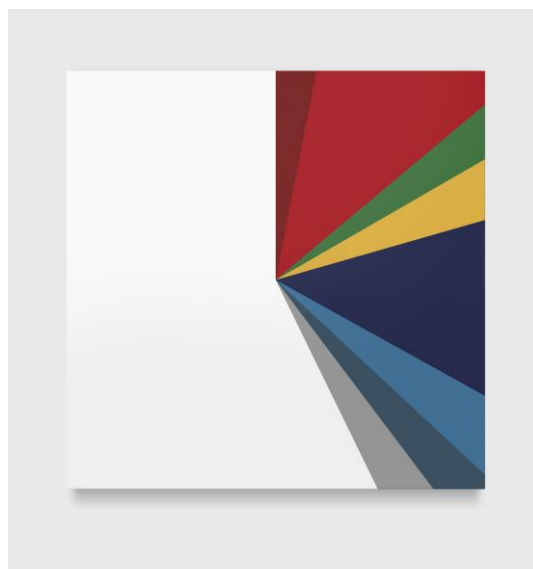
2014, 2015

Acrílic damunt tela

250 x 250 cm

Cortesia dels artistes

© PSJM, VEGAP, 2015

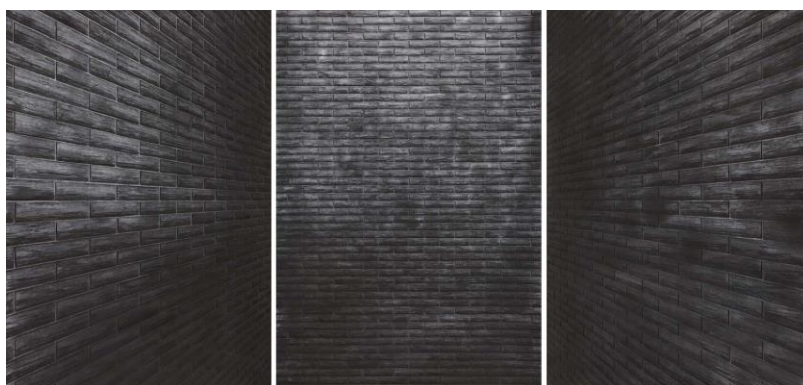

El col·lectiu PSJM fa estudis a partir de dades i estadístiques reals amb les quals genera composicions geomètriques orgàniques. D'aquesta línia d'investigació, que han batejat com a *geometria social*, els artistes presenten dos vídeos on plantegen una comparació gràfica entre el que seria l'evolució utòpica i distòpica de la societat. A *Prophetia*, els vídeos dialoguen amb la pintura de gran format *Elecciones al Parlamento Europeo 2014*, on el llenguatge abstracte i la presència del blanc evidencien els alts nivells d'abstenció en les eleccions europees.

17. Hannelore Van Dijck (Bèlgica, 1986) parteix de la tècnica del carbonet, ja sigui en grans composicions murals o en dibuixos sobre paper. L'artista potencia les característiques d'aquest material –la foscor, la fragilitat, la provisionalitat– i les utilitza per posar en relleu el missatge subjacent en cada projecte. Les seves imatges solen ser paisatges sense personatges ni acció on el somni i la realitat es barregen.

hannelorevandijck.blogspot.com.es

Sense títol, 2014
Sèrie de tres dibuixos
de carbonet
damunt paper
99,8 x 69,8 cm c/u
Cortesia de l'artista
i de la Galerie Zink,
Berlín

En aquest tríptic, Hannelore Van Dijck utilitza el carbó com a material artístic, però també per recordar-nos que és un recurs energètic que ha estat determinant en la configuració de la història econòmica i social d'Europa. Amb ell dibuixa un mur com a símbol de la frustració i la impotència que viu l'ésser humà davant la crisi de valors actual. El rastre polsegós i negre del carbó tradueix sobre el paper la foscor i l'embrutiment amb què l'artista identifica el present.

18. Jordi Colomer (Barcelona, 1962) és un dels artistes més destacats en el camp de la videoinstal·lació a l'Estat espanyol. Va iniciar la seva trajectòria als anys vuitanta en l'àmbit de l'escultura, el dibuix i el collage. A partir dels noranta, però, la seva obra es va decantar cada vegada més cap a altres disciplines, com l'escenografia i la fotografia, per acabar, finalment, en el terreny de la videoinstal·lació. El seu projecte és una investigació multidisciplinària on objectes, imatges i escenaris dialoguen per suscitar reflexions sobre la tradició cultural o l'estatus de l'art contemporani. La Fundació Joan Miró va acollir, l'any 1986, la seva primera exposició individual, *Prototips ideals*. Des de llavors, la seva obra s'ha exposat arreu del món i és present en diverses col·leccions públiques com la del MACBA, el MNCARS o el Centre Georges Pompidou. Ha treballat també com a escenògraf en obres de Joan Brossa, Samuel Beckett, Valère Novarina i Robert Ashley.

www.jordicolomer.com

The Sjøbadet

Alphabet

[L'alfabet Sjøbadet],

2014

Videoinstal·lació,

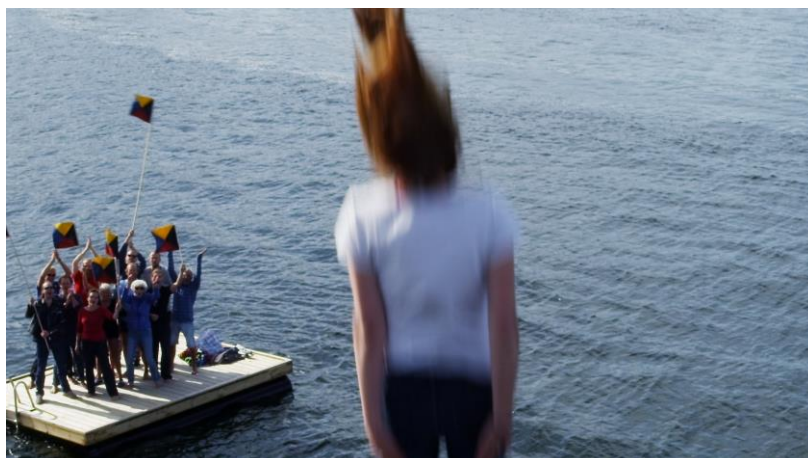
color, so

12 min

Cortesia de l'artista

© Jordi Colomer,

VEGAP, 2015

A la ciutat noruega de Trondheim, a la frontera entre l'autopista i el mar, s'alça una torre de fusta des de la qual els banyistes salten al buit per capbussar-se al mar. Al llarg dels anys, els banyistes han desenvolupat un llenguatge de gestos, signes i consignes que es transmeten de generació en generació i que els serveixen per aplaudir i animar els saltadors. El conjunt d'individus, que sense saber què o per què es limita a cridar sense solta ni volta, representa per a Jordi Colomer el conjunt de la ciutadania capaç de presenciar l'enfonsament dels altres com un mer espectacle.

19. Mateo Maté (Madrid, 1964) crea instal·lacions que parteixen del que és més proper, de l'anàlisi del fet quotidià i els elements domèstics, per plantejar qüestions com ara la construcció identitària, la militarització progressiva de l'àmbit privat, l'experiència del desarrelament, l'emergència de la videovigilància en la contemporaneïtat o l'assimilació dels dispositius de poder. La seva obra s'ha mostrat en nombrosos espais expositius i és present en col·leccions de centres d'art com el MUSAC, la Fundación Altadis, ARTIUM, el MNCARS, el CAB o la Heather and Tony Podesta Collection, a Washington DC.

www.mateomate.com

Área restringida (Europa),

2007-2015

Cintes divisòries,
càmeres

de vigilància
i monitors

Mides variables

Cortesia

de l'artista

© Mateo Maté,

VEGAP, 2015

Interessat pel potencial simbòlic de la metàfora cartogràfica, Mateo Maté recrea a *Área restringida (Europa)* el perfil de les costes europees del Mediterrani i de l'Atlàntic. El resultat és un espai escultòric i performatiu que utilitza els mateixos dispositius amb què es controla el pas d'individus dins dels aeroports i altres espais públics. El títol al·ludeix a les limitacions de la circulació de les persones a les fronteres externes d'Europa.

20. Avelino Sala (Gijón, 1972). Artista, membre del col·lectiu curatorial Commission i editor de la revista d'art *Sublime*, també escriu en mitjans especialitzats com *Artishock* o *A*Desk*. El seu treball artístic qüestiona la realitat cultural i social amb una mirada crítica vers l'imaginari col·lectiu. La diversitat de mecanismes i llenguatges despleats amb aquest objectiu inclouen, entre d'altres, el vídeo, l'escultura, la fotografia i el dibuix. Història, memòria i identitat són alguns dels eixos principals del seu projecte. La seva obra s'ha exposat en diversos espais nacionals i internacionals com La Pedrera, Es Baluard a Palma de Mallorca, NCCA de Moscou, la Real Academia de España a Roma; el MNCARS o el Chelsea Art Museum.

avelinosala.es

El arconte, 2015

Llibres i resina de polièster

lacats en negre

210 x 30 x 30 cm

Cortesia de l'artista

© Avelino Sala, VEGAP, 2015

Sapere aude, 2015

Grafit damunt paret

Mides variables

Cortesia de l'artista

© Avelino Sala, VEGAP, 2015

A *El arconte*, Avelino Sala construeix una columna de llibres que han estat prèviament segellats amb resina negra. D'aquesta manera convida a pensar en el llibre com a objecte censurat i al·ludeix, a través del negre, al dol per la cultura. En diàleg amb la columna, Sala situa a la part superior la figura d'un encaputxat que emula els milers de joves que han protagonitzat manifestacions a les places i els carrers d'Europa. Davant d'això, i a la manera d'una pintada, l'artista sentència l'acció amb la locució llatina *Sapere aude* (atreveix-te a saber).

21. Daniel G. Andújar (Almoradí, 1966) i **Avelino Sala** (Gijón, 1972)

Cacotopía, 2013

Vídeo monocanal

23 min 22 s

Cortesia dels artistes

Cacotopía és la primera peça conjunta de Daniel G. Andújar i Avelino Sala. L'obra s'inscriu en la línia de treball que tots dos duen a terme a l'entorn de la crítica i la reflexió sobre el sistema sociopolític actual. En aquest treball els artistes han rastrejat les imatges de les manifestacions i les acampades que van tenir lloc fa uns anys a les principals ciutats europees i les han vinculades a imatges de títols clàssics del cinema de ciència-ficció en clau distòpica.

22. Daniel G. Andújar (Almoradí, 1966) ha esdevingut un dels principals exponents del net.art. L'obra d'aquest artista visual, activista i teòric de l'art gira a l'entorn del concepte de democràcia a la societat de la informació i reflexiona sobre la problemàtica derivada de les tecnologies de la comunicació. Daniel G. Andújar és membre històric de la plataforma www.irational.org –referent internacional de l'art a la xarxa–, fundador del projecte *Technologies to the People* i director de nombroses iniciatives a internet com art.net.dortmund.de, e-barcelona.org o e-valencia.org.
www.danielandujar.org

**1989, *Postcapital Archive*
(1989-2001), 2008**

Bandera intervinguda

60 x 95 cm

Cortesia de l'artista

A 1989 Daniel G. Andújar retalla l'escut de la bandera de l'antiga Alemanya Oriental en un gest que al·ludeix a la caiguda del mur de Berlín i a la victòria del capitalisme. La peça no només planteja un debat sobre com han canviat les fronteres i les nacions a Europa, sinó que recorda les conseqüències ideològiques de la unificació de les dues repúbliques alemanyes.

23. Stefanos Tsivopoulos (República Txeca, 1973), videoartista, va estudiar Belles Arts a l'Acadèmia Superior d'Atenes, la Gerrit Rietveld Academie i la Rijksakademie van Beeldende Kunsten a Amsterdam. Entre les seves exposicions individuals més destacades s'inclouen projectes a l'ISCP de Nova York, l'Smart Project Space d'Amsterdam i l'Art Forum de Berlín. També ha presentat obra en mostres col·lectives al Witte de With de Rotterdam, el BFI Southbank de Londres i les biennals d'Atenes i Tessalònica de 2007. El seu treball combina l'interès pel passat i per la memòria amb el qüestionament de la mirada hegemònica. La seva obra també s'ocupa de la tecnologia de la imatge, l'estètica de la televisió i l'autenticitat històrica del cinema.

www.stefanostsivopoulos.com

History Zero

[Història zero], 2013

3 projeccions simultànies

11 min c/u

Cortesia de l'artista

i de la galeria Prometeogallery

di Isa Pisani, Milà-Lucca

History Zero [Història zero] qüestiona el valor dels diners a partir de tres narracions connectades. Les protagonitzen tres individus del tot diferents: una col·leccionista d'art contemporani afectada de demència, un immigrant que recull ferralla i un artista que aplega imatges a través dels seus ginys tecnològics. El visionat de la trilogia provoca la reflexió sobre les grans desigualtats que caracteritzen el món occidental, a través d'una mirada àcida que atorga visibilitat a la manera com el capitalisme corromp la compassió i el sentit comú.

24. Antoni Muntadas (Barcelona, 1942), un dels pioners del *media art* i de l'art conceptual a l'Estat espanyol, fa més de quatre dècades que reflexiona sobre els mecanismes de poder a través dels quals es construeix el discurs dominant, amb un interès especial pel paper dels mitjans de comunicació en aquest procés. En les seves obres, Muntadas recorre a múltiples suports i llenguatges: intervencions, instal·lacions, vídeo, fotografia, publicacions impreses i projectes a la xarxa. Compta amb una llarga llista d'exposicions individuals i col·lectives, i la seva obra és present en museus i col·leccions d'arreu. Ha obtingut distincions d'institucions tan prestigioses com la Rockefeller Foundation, la Solomon R. Guggenheim Foundation i el Centre National des Arts Plastiques de França. Ha estat professor de reconegudes institucions d'Europa i Amèrica, com l'École Nationale Supérieure des Beaux-Arts de París o el MIT.

CEE, 1989-1998

Catifa de llana
i 12 fotografies
damunt dibond
5,50 x 4,04 m / 35 x 23
cm c/u

Cortesia de l'artista
i de la galeria Moisès
Pérez de Albéniz, Madrid
© Antoni Muntadas,
VEGAP, 2015

En aquesta obra de 1989, Muntadas centra l'atenció en la relació entre els símbols nacionals i l'economia. A *CEE*, l'artista dissenya una catifa a partir de la bandera europea, però col·loca les antigues monedes nacionals al centre de les estrelles que simbolitzen els estats membres de la Comunitat Europea. Amb aquesta imatge premonitòria, l'artista fa referència a la unió monetària com a eix principal del projecte europeu.

25. Goldschmied & Chiari.

Sara Goldschmied (Itàlia, 1975) i **Eleonora Chiari** (Itàlia, 1971) formen un duet artístic que treballa des del 1997. La seva obra confronta amb ironia alguns dels fonaments de l'art contemporani occidental. La reflexió sobre l'evolució de la representació del cos i la natura vertebrada sovint els seus projectes, que es materialitzen principalment en forma d'instal·lació o performance. La seva mirada crítica s'ha entretingut també a analitzar els enganys, les il·lusions i els trucs utilitzats per les estructures de poder per establir-se i perpetuar-se.

goldiechiari.wordpress.com www.goldiechiari.com

La democrazia è illusione

[La democràcia és una il·lusió], 2015

Instal·lació d'acer inoxidable de 3 mm

Cortesia de les artistes, de Grimaldi Gavin, Londres, i de Kristen Lorello, Nova York

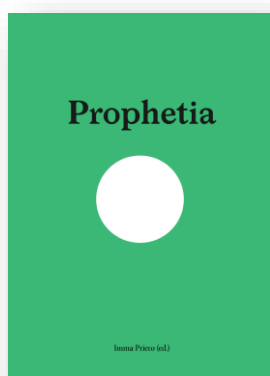
Goldschmied & Chiari presenten una instal·lació al Pati de l'olivera de la Fundació Joan Miró. L'escrit *La democrazia è illusione* [La democràcia és una il·lusió] en lletres reflectores és un joc de miralls en el sentit literal de l'expressió. D'una banda, es refereix a les estratègies secretes de les agències d'intel·ligència que van endegar l'Aliança de l'Atlàntic Nord, i de l'altra, juga amb el doble sentit de la paraula il·lusió: expectativa i miratge, en aquest cas aplicats als ideals democràtics.

5. Publicació

Prophetia és també el títol del llibre d'assaig que completa el projecte expositiu. Imma Prieto coordina i obre el volum que inclou les reflexions de set autors sobre la situació actual d'Europa, articulades a partir dels tres conceptes claus de la mostra.

Aprofundeixen la idea de rapte el filòsof Srećko Horvat (Croàcia, 1983) i el comissari d'art i també filòsof José Luís Corazón Ardura (Madrid, 1973). La historiadora de l'art Piedad Solans (Madrid, 1954) i la filòsofa i teòrica de l'art Bojana Kunst (Eslovènia, 1969) aporten les seves reflexions a l'entorn de la noció de correspondència. La responsabilitat és el concepte que ocupa els textos d'Ingrid Guardiola (Girona, 1980), investigadora en producció i gestió cultural, i de la comissària d'art Cécile Bourne-Farrell.

Finalment, la historiadora Olga Bryukhovetska (Ucraïna, 1976) analitza el paper del conflicte entre Rússia i Ucraïna com a intensificador de la desafecció a tot el territori europeu. El catàleg, editat per la Fundació Joan Miró en català, castellà i anglès, es completa amb una sinopsi de les obres exposades a cura de la comissària de la mostra.

Textos

Presentació, Rosa Maria Malet

Profecia: l'Europa abissal, Imma Prieto

RAPTE

La violació d'Europa, Srećko Horvat

El rapte és Europa, José Luis Corazón Ardura

CORRESPONDÈNCIA

Acords coreogràfics, Bojana Kunst

Del llenguatge com a correspondència, Piedad Solans

RESPONSABILITAT

La irresponsabilitat de ser responsables, Ingrid Guardiola

Heu dit responsabilitat cultural europea?, Cécile Bourne-Farrell

EUROPA?

Espectres europeus i cossos ucraïnesos, o què és el Maidan?, Olga Bryukhovetska

Sinopsis de les obres exposades, Imma Prieto

6. Activitats

PARLEM D'EUROPA

Converses obertes amb protagonistes de *Prophetia*.

Modera Imma Prieto, comissària del projecte, al bar de la Fundació.

Prophetia recupera el format tradicional de la tertúlia de cafè amb un cicle de converses obertes a la participació de tots els assistents, que comptarà amb una taula formada, entre d'altres, per alguns dels protagonistes de l'exposició i del catàleg.

El rapte d'Europa: la crisi de l'Estat del benestar

Dijous 19 de març, 19.30 h

- Daniel G. Andújar, artista
- José Luis Corazón Ardura, crític d'art
- Andrea Valdés, escriptora

Responsabilitat: art i compromís

Dijous 16 d'abril, 19.30 h

- Chus García-Fraile, artista
- Jordi Guixé, historiador i director de l'Observatori Europeu de Memòries, Fundació Solidaritat UB
- Avelino Sala, artista

Correspondència: el diàleg amb els representants polítics

Dijous 21 de maig, 19.30 h

- Eugenio Ampudia, artista
- Ingrid Guardiola, professora, productora audiovisual i gestora cultural
- Ferran Tarradellas, director de la Representació de la Comissió Europea a Barcelona

7. Informació pràctica

Horari

De dimarts a dissabte de 10 h a 19 h

Dijous de 10 h a 21.00 h

Diumenges i festius de 10 h a 14.30 h

Dilluns no festius tancat

Preu

7 €

Passi anual

Entrada a la col·lecció permanent i a les exposicions temporals durant un any: 12 €

Visites comentades

Dissabtes, a les 11 h, en català, i a les 12.30 h, en castellà

Per a grups, amb reserva prèvia

Més informació a: programa.educatiu@fundaciomiro-bcn.org

Imatges disponibles per a premsa a l'enllaç: <http://bit.ly/1BAoF2D>

Vídeo descarregable sobre l'exposició a:

<http://vimeo.com/fundaciojoanmiro> i

<https://www.youtube.com/user/FundacioJoanMiro>

Seguiu l'exposició amb l'etiqueta: : #prophetia

Fundació Joan Miró ✱ Barcelona

Fundació Joan Miró
Parc de Montjuïc
08038 Barcelona
T +34 934 439 070
press@fmirobcn.org

www.fmirobcn.org